

Κάρτα με γεννητούρια

Τ ΗΣ μοίρας τα γραμμένα και το πολύπτυχο της ζωής με τα απρόοπτα και τα λιγοστά καλά της, μας συντρέπει και μας παρηγορεί.

Την περασμένη Δευτέρα με την απαρχή της δυναμικότερης αλληλεγγύης του «Τοξότη» προς τον «Νικηφόρο» εμείς πήραμε από τη Νέα Υόρκη μια κάρτα με γεννητούρια!

«Έλα - μου κάνει η σύζυγος - εν τα φκάλω τι γράφει, μόνο τ' όνομα σου εκατάλαβα»!

Πώς ήταν δυνατό να μη θγάλει τ' όνομα μου, με το ιδιαίτερα εμφανές «Θ» με την εγκάρσια παύλα, πότε ολοστρόγγυλο και πότε αυγοειδές! (Τι... περιαυτολογία Θεέ μου με το πρώτο γράμμα του ονόματός του!).

Εδώ ας κάνουμε και καλαμπουρί: όταν η καλή μου φταρνίζεται, κάποτε ξεχνιεται και μου ζητά έναν αριθμό:

«Οχτώ της λέω «Θ» και αυτή:

«Άτε γκρεμμίστου!».

Η κάρτα ήταν από τον Πανίκο Παιονίδη, το φίλο δημοσιογράφο διανοούμενο και τη σύντροφό του την ποιήτρια Έλλη Αναχωρώντας για την Αμερική μου το έκαμαν χαπάρι μ' ένα τηλεφώνημα. Η ύψη τους ετοιμόγεννη και άπαντες αδημονούντες για το πρώτο παιδί του γιού τους του Νίκου.

Η γραφή του Παιονίδη ευανάγνωστη, μου θυμίζει πάντα την άλλη εποχή (τη δική μας), όταν η χειρόγραφη καλλιγραφία που άρχιζε με τη στοιχειώδη μάθηση, μετρούσε περίπου όσο και η ορθογραφία!

Να και το περιεχόμενο της κάρτας, που το παραθέτω αυτούσιο και ελπίζω να συμφωνείτε:

Νέα Υόρκη - 25 ενατου. «Α γαπητέ Θεόδωρε. Ένα κοριτσάκι τόσο δα, μεγαλώνει στο Μπρούκλιν. Γεννήθηκε η εγγονή στις σκάλες του σπιτιού δυο θήματα από τον ωκεανό. Βιαζόταν τόσο πολύ που δεν προλάβαμε να πάμε στο Νοσοκομείο. Ξάπλωσε η Ουλρινιέ, απλώσαμε κι εμείς μια κουθέρτα στο στεγνό διάδρομο και τη στιγμή που ήρθε η άμπουλα ακούστηκε η φωνούλα της. Μαργαρίτα τ' όνομά της. Την τύλιξαν σε ασημόχαρτο σαν μπουκέτο!

Όλα είναι ωραία όταν τελειώνουν ωραία! Ο φίλος, Πανίκος».

Καλωσόρισες Μαργαρίτα. Στο δρόμο σου λουλούδια και στην καρδιά σου τραγούδια. Χρέος μας, οι άνθρωποι ~~από το~~, να στεριώσουμε τις προϋποθέσεις μέχρι που να σταθείς στα πόδια σου και να λάβεις γνώσιν του κόσμου ετούτου...

Όταν η συμβία πληροφορήθηκε το περιεχόμενο της κάρτας, θυμήθηκε που κάποτε στο χωριό της (Κοράκου Σολέας) στο πανηγύρι του Αγίου Λουκά στις 18 τ' Οκτώβρη, μια τουρκογύφτισσα γέννησε κάτω από μια χαρουπιά και μάλιστα δίδυμα! Για το αφαλόκομμα κανένα πρόβλημα!... Ευλογημένοι οι ερχόμενοι εν ονόματι της ζωής...

Υ.Γ.: «Το Νόμπελ με κουράζει...» είπε... καταχαρούμενη η 73χρονη Πολωνέζα ποιήτρια Βισλάβα Σίμπόρσκα, όταν πληροφορήθηκε τη θράβευσή της από τη Σουηδική Ακαδημία. «Νιώθω ευτυχισμένη, αποσβολωμένη και φοβισμένη (...) Φοβάμαι ότι δεν θα έχω πια μια ήσυχη ζωή. Μπορεί να μην το πιστεύετε, αλλά ποτέ μου δεν θέλησα βραβεία και διακρίσεις».

Έλα τώρα Κυρούλλα και συ' μη μας θυμίζεις το «τράβαμε κι ας κλαίω»! Τότε μην το παίρνεις. Ποιος θα μας θυμίσει ξανά τη λεβέντικη στάση του Ζαν Πωλ Σαρτρ που αρνήθηκε να το πάρει! Που είχε πει μεταξύ άλλων ότι ήθελε «όλους τους ανθρώπους με ένα δεύτερο ζευγάρι παπούτσια»!...

ΤΟΥ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ